kaalus olevad saksa majaomanikud ei tahtnud laiendada linna piire, sest sellega oleksid saanud hääleõiguse linnavolikogu valimisil ka kõik eeslinnade majaomanikud ning linnavolikogu ilme oleks muutunud sellega nende kahjuks. Eeslinnad Karlova ja Veeriku, kelle majaomanikud nõudsid linna külge ühendamist juba enne maailmasõda, saavutasid ühendamise alles 1916. a. Veeriku oli aga kuni iseseisvus-ajani, küll alevikuks nimetatuna, tegelikult üheks osaks Ropka vallast.

26. nov. 1918 astuti esimene samm ka Veeriku ühendamiseks Tartu linnaga, kui aleviku majaomanike koosolek otsustas pöörduda vastava ettepanekuga Tartu linnaomavalitsuse poole. Linnavolikogu valis küsimuse selgitamiseks ja arutamiseks 5-liikmelise komisjoni, kes pidas mõned koosolekud, alustas läbirääkimisi majaomanike poolt valitud esindajatega, kuid ei leidnud esiotsa võimalikuks Veeriku alevikku otsekohe linnaga liita, sest Veerikul puudus kindel plaan, uulid olid alles taluomaniku Schulmann'i omanduses ja alevikul ei olnud mingisugust juhtivat orgaani, kes oleks võinud juriidilise isiku õigustega sõlmida lepinguid. Seda komisjoni linnavolikogu täiendas veel 4 liikme võrra, komisjonile tehes ülesandeks asuda eeltöile linnapiiride laiendamise asjus.

Juunis 1919 pöördus linnapää kirjaga Siseministeeriumi poole palvega, esineda Asutavas Kogus ettepanekuga, et linna administratiivpiiresse võetaks üle linna ümber asetsevate Tähtvere, Ropka, Luunja ja Vorbuse valdadest maad 6—8-verstalises raadiuses. Sama aasta juulis päris Siseministeeriumi Omavalitsuse asjade Päävalitsus ringkirjaliselt kõigilt linnadelt teatmeid, kui palju ja kust soovivad linnad saada maad ja ehitisi eelseisval mõisate tükeldamisel. Linnavalitsus teatas, et soovib saada Tähtvere, Tamme, Karlova, Ropka ja Raadi mõisad, mis on osalt linna sees ja on tingimata vajalised linna edukaks arenemiseks. Linna esindajana oli linnapääabi planeerimiskomisjoni koosolekul, kus ta linna soove lähemalt selgitades rõhutas, et on näha ette linna kasvamist lähemas tulevikus ja linna elanike hulgas on suur vajadus aiamaa järgi, kuna end on üles annud juba umbes 1000 isikut, kes soovivad saada aiamaad linna lähedal asetsevate mõisate maast. Täiendavalt soovis ta saada veel linnale Kaagvere mõisat laste varjupaiga sisseseadmiseks ja Vorbuse mõisat vaeste varjupaiga asutamiseks, millised mõisad olid kavatsetud kasustada suurmaapidamistena.

1920. a. sügisel pöördus Omavalitsuse asjade Päävalitsus linnavalitsuse poole, paludes toetada linnavolikogu seisukohta Veeriku alevi linna külge liitmise asjus. Linnavolikogu, kuulates ära aruandja linnanõuniku ettekande, millest selgus, et alevikus on 65 elumaja üle 650 elanikuga, puudub aga uulivalgustus, kanalisatsioon on korratu, sääl on algkool, mis tuleb ka edaspidi pidada ülal, ja alevi ülalpidamine tuleb seepärast linnale palju kallim, kui ta suudab anda tulusid, otsustas, silmas pidades, et alevik on linnaga eluliselt seotud, Maarjamõisa ja Muuli talu mail asetsev Veeriku alev ühendada Tartu linnaga, arvates 1. jaanuarist 1921.

Linna piiride laiendamise komisjon lõpetas oma tegevuse septembris 1920. Aprillis 1921 asutas linnavolikogu linna ja ümbruskonna planeerimise komisjoni, kelle ülesandeks tehti linnapiirkonda võetava linnaümbruse planeerimise eeltööde tegemine. Linna piiride laiendamise küsimust võis võtta otsustamisele alles pääle vastavate plaanide valmimist. Juunis 1920 sõlmitud lepingu põhjal valmistasid maamõõtjad A. Jakobsenn ja A. Toom linna ja ümbruse plaanid mõõdus 1:600; 1:2100; 1:4200 ja 1:8400.